

Věstník ministerstva sociální péče.

Zákony, nařízení, výnosy a vyhlášky.

Péče o mládež a osoby odkázané na veřejnou pomoc.

Úmluva mezi Československem a Francií o soudní ochraně a právu chudých.

Jménem republiky Československé.

Jménem republiky Československé a republiky Francouzské byla sjednána tato úmluva, jakož i protokol:

Úmluva mezi Československem a Francií o soudní ochraně a právu chudých.

Vláda republiky Československé a vláda republiky Francouzské se společně rozhodly, že sjednají úmluvu, aby svým příslušníkům zaručily vzájemně trvalou soudní ochranu a výhodu práva chudých, pročež podepsaní, řádně k tomu zmocnění, se dohodli takto:

Článek 1.

Francouzští příslušníci v Československu a českoslovenští příslušníci ve Francii budou mít navzájem volný přístup k soudům všech instancí zákonem stanovených podle předpisů platných v dotyčném státě, ať již domáhajíce se práva, ať za účelem obhájení svých nároků. Budou oprávněni dáti se zastoupiti v řízení před kteroukoli stolicí advokáty a jednateli všeho druhu, oprávněnými k zastupování podle zákonů příslušného státu, a budou mít při tom též práva a výhody, jež jsou nebo budou poskytnuty příslušníkům vlastním.

Článek 2.

Příslušníkům kteréhokoli z obou Vysokých stran smluvních, kteří budou nuceni jednati před soudy druhé strany smluvní jakožto hlavní žalobci nebo zúčastnění ve sporu, nebudou ukládány žádné poplatky, jistoty nebo zálohy, jimž by nepodléhali za týchž podmínek vlastní příslušníci dotyčného státu podle jeho zákonů.

Článek 3.

Příslušníci obou Vysokých smluvních stran budou navzájem požívatí výhody práva chudých jako vlastní příslušníci, při čemž bude zachováti zákony státu, v němž se práva chudých domáhají.

Článek 4.

Chudí příslušníci obou Vysokých smluvních stran budou moci navzájem obdržeti bezplatně výtahy matriční tehdy, když zákony země, v níž

se těchto výtahů domáhají, poskytují tuto výhodu vlastním příslušníkům. Lisiny, jichž jest jim třeba k sňatku, budou zdarma ověřovány diplomatickými nebo konsulárními zástupci obou smluvních stran.

Článek 5.

Cizinci, který žádá o právo chudých, vydají vysvědčení chudoby úřady jeho bydliště.

Nebydlí-li v zemi, kde žádá, schválí a ověří jeho vysvědčení chudoby bezplatně diplomatický zástupce nebo konsul země, ve které toto má být předloženo.

Bydlí-li cizinec v zemi, kde žádá, bude lze opatřit si mimo to zprávy od úřadů státu jeho příslušnosti.

Článek 6.

Poskytne-li některá z obou smluvních stran výhodu práva chudých af příslušníku svému, či příslušníku druhé strany, budou nahrazeny dožadujícím státem státu dožádanému za doručování do druhého státu v téže procesní záležitosti pouze ty výlohy, jež byly způsobeny použitím zvláštní formy podle článku 3. prohlášení o předávání a výkonu doručování soudních spisů a dožádání za právní pomoc.

V týchž případech budou za výkon nahrazeny dožadujícím státem státu dožádanému pouze výlohy a odměny znalců a výlohy vzniklé použitím zvláštní formy podle čl. 4. shora citovaného prohlášení.

Článek 7.

Tato Úmluva bude ratifikována a její ratifikace budou vyměněny v Paříži, jakmile to bude možno.

Jest uzavřena na dobu pěti let.

Neoznámí-li žádná z Vysokých smluvních stran, že má v úmyslu její právní účinky zrušiti, šest měsíců před koncem této lhůty, bude Úmluva závaznou vždy ještě dalších a dalších šest měsíců po dni, v němž ji jedna smluvní strana vypoví.

Čemuž na svědomí podepsali dotyční zmocněnci tuto Úmluvu a opatřili ji svými pečeti.

Dáno v Paříži dne 7. října 1922 ve dvou exemplářích.

Protokol o podpisu.

Podepsaní zmocněnci se dohodli, přistupující k podpisu Úmluvy o soudní ochraně a právu chudých, že bezplatnost při vydávání matričních výtahů chudým, o níž se zmiňuje článek 4. Úmluvy, nezahrnuje osvobození od poplatků kolkových.

Dáno v Paříži ve dvou exemplářích dne 7. října 1922.

Stefan Osuský v. r. — Raymond Poincaré v. r.

Prozkoumajše tuto Úmluvu, jakož i Protokol, schvalujeme a potvrzujeme je.

Tomu na svědomí jsme tento list podepsali a k němu pečeť republiky Československé přitisknouti dali.

Na Hradě Pražském dne 27. března léta tisícího devítistého dvacátého čtvrtého.

President republiky Československé:

T. G. Masaryk v. r.

Ministr zahraničních věcí:

Dr. Edvard Beneš v. r.

Vyhlašuje se s tím, že ratifikační listiny byly vyměněny v Paříži dne 27. února 1926 a že Úmluva s Protokolem o podpisu nabyla uvedeným dnem mezinárodní působnosti.

(Vyhlášena v částce 26. Sb. z. a n. pod č. 46 dne 9. dubna 1926.)

Vyhláška ministrů spravedlnosti a financí ze dne 11. května 1926, č. 64, o soupisu pohledávek vůči sirotčím pokladnám v poměru k republice Rakouské.

§ 1. — Podle článku 44 úmluvy mezi Československou republikou a republikou Rakouskou o úpravě závazků v rakousko-uherských korunách ze dne 18. června 1924, č. 60/1926 Sb. z. a n. (zákon ze dne 21. srpna 1925, č. 220 Sb. z. a n., o provedení úmluv mezi Československou republikou a republikou Rakouskou ze dne 18. června 1924 o úpravě závazků v rakousko-uherských korunách a ze dne 12. července 1924 o vzájemných pohledávkách z vyúčtování nositelů pensijního pojištění), jest peněžní pohledávky poručenců a opatrovanců, kteří měli dne 26. února 1919 bydliště na území republiky Rakouské, vůči sirotčím pokladnám československým a pohledávky poručenců a opatrovníků, kteří 26. února 1919 měli bydliště na území republiky Československé, vůči sirotčím pokladnám rakouským, do šesti měsíců ode dne vydání této vyhlášky, t. j. do 15. listopadu 1926, přihlásiti k soupisu, jestliže pohledávky vznikly před 26. únorem 1919 v korunách rakousko-uherských nebo jsou založeny na smlouvách nebo právních jednáních z doby před tímto dnem.

§ 2. — Ze soupisu jsou vyloučeny:

a) pohledávky, které před 15. zářím 1922 vzájemnou dohodou stran (sirotčí pokladny a poručenec nebo opatrovanec) bez výhrady byly splněny;

b) pohledávky poručenců a opatrovanců, kteří v době od 26. února 1919 do 15. září 1922 přeložili své bydliště z území republiky Československé nebo republiky Rakouské a dne 15. září 1922 neměli řádného bydliště ani na území republiky Československé ani na území republiky Rakouské.

§ 3. — Přihlášku podají zákonní zástupci poručenců a opatrovanců anebo poručenec a opatrovanec, stali-li se mezitím svéprávními.

§ 4. — ⁽¹⁾ Přihlášku je podati u příslušného poručenského nebo opatrovníckého soudu, na Slovensku a Podkarpatské Rusi u příslušného poručenského (sirotčího) úřadu, bylo-li však poručenství nebo opatrovnictví ukončeno, u onoho soudu nebo poručenského (sirotčího) úřadu, který poručenství nebo opatrovnictví vedl.

⁽²⁾ Nezabýval-li se prozatím československý soud nebo poručenský (sirotčí) úřad, který je podle předpisů o příslušnosti k vedení poručenství nebo opatrovnictví povolán, tímto poručenstvím nebo opatrovnictvím nebo nebyl-li pro nedostatek místní příslušnosti určitého poručenského nebo opatrovníckého soudu nebo poručenského (sirotčího) úřadu takovýto soud nebo poručenský (sirotčí) úřad dosud podle platných ustanovení určen, je podati přihlášku u onoho rakouského soudu, který doposud vedl poručenství nebo opatrovnictví. Avšak v takových případech možno podati přihlášku ústně do protokolu u československého okresního soudu, na Slovensku a Podkarpatské Rusi u poručenského (sirotčího) úřadu I. stolice, v jehož obvodu poručenec nebo opatrovanec nebo jejich zákonný zástupce má bydliště. Tento soud nebo poručenský (sirotčí) úřad postoupí ji podle